

GLASOVNE PROMJENE

DAMIR ŠODAN

SADRŽAJ

VRT GLASOVNIH PROMJENA	2
Kamenje	3
Blizina	4
Uspomena	5
U studenom	6
Štap	7
Bibliografija	8
Chiaroscuro	9
S pohoda	10
Slika	11
Čiopa	12
S fotografije	13
Bilo što	14
Obitelj	15
Jahte	16
Edip	17
BOJE KIŠE I ŽELJEZA	18
Riba	19

Drugim riječima	20
Poslijepodne Alvara de Camposa	21
<i>no u zao čas korakom cotilliona</i>	22
Koan	23
Što bih telegrafirao Bennu	24
Poziv na tišinu	25
Poljubac, po Brancusiju	26
Osa	27
Lovina	28
Pismo W. B. Yeatsu	29
Cedulja za Knuta Hamsuna	30
Sur la mer	31
 ZLATNA SERIJA	 32
Poziv	33
S pohoda #2	34
Gladiole	35
13. svibnja	36
Izvješće iz zelene zemlje	37
Konj	38
Petite mort	39

Rotterdam	40
S one strane Hvara	41
Na ovom mjestu	42
Koan #2	43
Sur la mer #2	44
Poésie	45
Posvećeno	46
Svjetlarnik	47
Tema s plaže	48
Carmina	49
Matisse	50
Paperwork	51
Podcrtano	52
Daljina	53
Con amore	54
S ljetovanja	55
Post scriptum	56
O autoru	57
Impresum	58

za M. N.

VRT GLASOVNIH PROMJENA

gotovo je: umiješat ću se

Henri Michaux

KAMENJE

Uvijek to kamenje.
Više mu i ne kontroliram let.
Izudarane glave jedem, radim,
oko mene grgolji suhi bijes.
Kamenje opsadâ, kamenje pjesnika,
biblijsko kamenje, kamenje otokâ
(i ostala kamenja) pljušti niz stubištâ,
kroz parkove, niz lica potomstva.
I mada u njemu nema ničega,
ništa od sadre, volje, minerala
(ništa od samog kamenja),
ono me svejedno zasipa.
Tvrdo, drugorazredno sječivo
pred kojim se i anđeo ugiba.

BLIZINA

Motrio nas je porculanski konj
bijel i sjajan
dok krstarili smo stanom
stare Ruskinje.
I ne samo on: dimnjačari,
i krezubi ribari,
balerine i vodarice, psi,
akteri posebnog rusvaja.
Mali *götterdämmerung* topio se
u vitrini stare kredence.
Ponešto nalik poznatom.
Toliko nalik da nismo
mogli znati tko je unutra bez,
a tko s razlogom.

USPOMENA

U krilu žena drži
živo pile. Hladi ga
listom požutjelih novina.
Dolje Vrulja vrvi masnim točkama.
Autobus imotske pošte sklizavi mogul
muzgavac u mreži podneva
iskašljava uporabljeni dim.
Na nevidljivom mjestu
s nutarnje strane retrovizora
taj čas nabujala rijeka baklje
primaknute truplima neko
drugo zaboravljeno tijelo
razilazi se u toplom
pepelu Benaresa.

U STUDENOM

U studenom
kroz okno
u sobu ulazi
onespokojen
plod jeseni.
Predugo
sam visio
istrulit ću
govori
na sumnjivoj visini.
Neka me
netko
nešto
izmijeni.

ŠTAP

Hoću li ikada imati štap
sljepački gospodski starački štap
štap s kojim ću kao Yeats izlaziti na led
kuckati o pločnik tjerati ptice i kukce
kad naiđu zbunjena doba
suhonjave godine koje klize niz kosine
trebat će mi taj štap
štap-nešto od ružinog ili nekog drugog
drveta štap-zanimacija
i naročito štap-uskličnik
koji je ustvari štap-štipaljka
što veže vertikalno zemlju i ruku
njihova obostrana kliješta
u kojima si me voljela.

BIBLIOGRAFIJA

Recimo ovako: plamen
koji je nedvojbeno
plesao preko noći
postao je nepritika.
Svjedoci
s papirnate lađe
sada radije
odmahuju vjetrovima.
Znam, reći ćeš,
nije to taj problem,
i ja sam sjedila među sjenama.
Uostalom, nisu tebe vezali
za jarbol, ti i ne pamtiš
pjesmu povratka.

CHIAROSCURO

Kroz prozor kuće
u kojoj se umiralo
barem jednom u sto
godina nazire se
prilika župnika
kako žuri preko polja
i širi uzao ovratnika.
No umjesto pokore
kazne
obavijesti
zanosa
sustiže ga tek
svjetlosni efekt.
Blaga sunčanica.

S POHODA

To je, znači, to.

Bio si, vidio si,

nisi osvojio.

I sada, kao i onda,

na putu kući bjelina

raste preko ruba toge,

preko toga i toga

što se jest i nije dogodilo.

I Hanibal je, promisli,

bio manji od slona

dok je čelom kolone

tanjio snijeg.

Kao brojnik nad nazivnikom

bio je visok i slijep.

SLIKA

Slika
na kojoj
nešto pridržava
trenutak prije no što će
oluja
more
zalijepiti o grad
postala je
moja omiljena
sanjarija.
Pa ipak ponekad
je najlakše
dočaravam
prstima.

ČIOPA

Cypselus maritimus

ponavljam ponavljam

da te ne zaboravim

i kažem slava svemu

tamnom i šiljatom.

Bog mora da je

imao smisla

za humor

kad nas je

podario

kako daljinom

tako

i

rječnikom.

S FOTOGRAFIJE

Što znači
biti pri sebi
pita svjetlo
nakon što je
prosvrdlalo prozor
i razdrlo zavjesu.
A dobri Ezra
unezvijerena životinja
istrčala na cestu
bez riječi
u stranoj
zemlji
gleda
u stranu.

BILO ŠTO

Jednom davno
dok sam (ako sam)
spavao u internatu
sanjao sam da imam
u crnoj kutiji
savršen alat.
Kristalnu kuglu
gedore
pi si
bilo što
što
bi moglo
biti
sve.

OBITELJ

Naša obitelj
pod zidom
uškrobljena omča
bez očišta
gleda negdje
u daljinu
iza vitica
divljeg lozja
i broji
junake.
Njihove
kretnje
u praznim
sedlima.

JAHTE

Pamtim djevojku
s bjelokosnim rukama.
Komentirala je nešto
živo
u svezi
s Williamsovim Jahtama
međutim
drugo nešto
u njezinu glasu
odveć ozbiljno i razumno
priječilo je
da i sama zna
koliko im
pripada.

EDIP

Svaki put
na putu do Tebe
iz Korinta
Stobreča
Amarilla
ubijem usput
osorna kralja
zapalim kola
i obezglavim stražare
da bih ujutro kad se probudim
našao tek more u prozoru
i pod krevetom
prašnjave
sandale.

BOJE KIŠE I ŽELJEZA

*il tempo colore di pioggia e di ferro
e passato sulle pietre*

Salvatore Quasimodo

RIBA

*Fish, oh fish,
so little matters.*

D. H. Lawrence

Ribo, o ribo,
toliko je malo važnog.
U tmini uživaj
odmor od vremena.
S ustima u procijepu
srednjih veličina
namjesti se opet u početnu
riječ prognanog vokativa.
A ja ću, pod tom istom vodom,
pratiti glatke stube hramova,
hladnoću koja nadolazi
iz dubine
i ruši takozvanu
moć govora.

DRUGIM RIJEČIMA

Moslavina. Prašnjav sumrak
drugim riječima. Zrak prošaran
gužvom zelenila. Pruge na sakou
mog znanca provincijskog
učitelja koji nadasve
(pravo mu budi) ljubi
zavičaj i A. B. Šimića
prelaze u nepregledan
snop granica. Drugim riječima
u birtiji nakon rada
u tišini pratimo rad padeža.
Samo zemlja kažeš zna hod sviju
načina. I uvijek smo na njoj
dvojica.

POSLIJEPODNE ALVARA DE CAMPOSA

sjeni Milana Milišića

Najprvo čuperak parožak nesuvisla Kairosa
potom fitilj brčića a la Pirandello
oivičen en face čeličnim blistajem Solingena.
I još niže obligatan pupaj rupčića
pod reverima od tweeda i palmerstona,
a tek šjalpa, ruj ocvalih sljezova i pantole
utiljana brida, podrubljenih nogavica.
Muštikla! Prsti prez ćuha panaritiuma.
Risaj zračne šare nad podbuhlim jedriljem
obzorja. Dobro je biti sam šapneš sivoj
entelehiji goluba. Skakućeš po metalnim
šiljcima. Množiš i zbrajaš, premećeš klocne
vremena. Prhneš u musavo predgrađe
Glasgowa. Na gatu te iznenadi rodbina.

* * *

... no u zao čas korakom *cotilliona*
u kimonu ishodi kano prva
parnjača Portugala na taracu
i ona neharna
decolleté reklo bi se
ma i *sans ventre*
budući sva u bugenvilama
i maše
papier mâché
zlurada i mahnita.
I što ćeš.
Poljubiš je iznebuha.
Taj cvat.
Čašku ludila.

KOAN

There's a bone in my ear...

Bruce Cockburn

Neka bude
kost u uhu
glas
bez glazbe
tamo gdje je stajala
moja Mu
za iz susjednog
dvorišta.
Očerupano
drvo
pod kojim
ništa
nije
začela.

ŠTO BIH TELEGRAFIRAO BENNU

Ti znaš da lako se ludi
u ulici malih dućana
s kolnikom pocinčanim
kao lavor u koji su mnogi
do iznemoglosti bljuvali.
Sada zemlja širi zrnca cimeta
i Bruno ustaje svakih
pet minuta da provjeri
ima li u bisagama još
one stare krede
kojom smo nekoć crtali.
*p.s. Ne kucaj mi noćas u prozor,
ne zanima me koliko ih je
i kad su dojahali.*

POZIV NA TIŠINU

Voji Šindoliću

Obratno, nakon dugog govora
za stolom je još samo orošeni vrč.
Uho, sada gluho za zborove,
iz stijenja slijedi šum haljine.
Nekoć spominjani hod
i put s druge strane bedema
skliznuli su u dlanove bez pljeska.
U reljef precrtanih linija.
Danas, govori ona,
stavljam se u nešto manje
od buke iz koje sve počinje.
I jedino su konobari stvarni
dok kupe kockaste stolnjake.
Ne i nevrijeme što se tu spominje.

POLJUBAC, PO BRANCUSIJU

Najviše smo
i nikad
kao u ovome
sad.
U žutom kamenu
rastem li
i ti rasteš
pomalo odasvud:
kroz krov
tjesne kuće
(ćelav stećak)
i nadasve ljusku
oštećena
JaJa.

OSA

Neupotrijebljena slika najteže me napušta.

Jedna osa udara o zid ribarnice,
osa koju ne mogu smjestiti, pa joj velim:
osujećena, budi moja osebujna osa.

Od udaraca ćemo napraviti panegirik,
od zida rub fenomenalnog svijeta
pred kojim zjapi potrošeno natrag
dok on sam neprolaznost je banalna
poput rane o kojoj smo čitali
iz uboda nekih drugih, u osami
u kojoj smo ih zapostavili.

Ne ostavljaj me, zato, sad
jer samo zajedno će nam oprostiti
ovu bolest što se ne prenosi.

LOVINA

A kad se rasula
po palubi
onako obilna
i sklizava
nismo ni znali
kud bi prije:
oko nas je zujala
hlepnja hitra
i hladna kao kamera,
i nitko nije slušao riječ
Kralja Ribara, tako da je
hekatomba bila odgođena
za neko drugo vrijeme
bogatije u pretenzijama.

PISMO W. B. YEATSU

Briga tebe za poslanice neumrlih.
Na prisojnim stranama Biokova
i Ben Bulbena kao brada hara trava
po licima zamonašena kamenja
dok ono što se zbilo kuca iznutra.
Pa neka mu priđe, neka ga otključa
onaj što je lutajući propovijedao
o zemlji kojoj je mjesto pod nogama,
a ne znajući kako baš ona spada
u red uspravnih kategorija
čiju mi praznu sestru u ustima
prebacujemo s kraja na kraj jezika
kao zalogaj mrtvih u kojem opstoji
nešto što bukti kao spektralna naranča.

CEDULJA ZA KNUTA HAMSUNA

Često tako bogovi
izađu iz trbuha
i narede da se kruh
nanovo umijesi
kako bi se nakon svega
povratio stanoviti sklad
ruku i namjera.
A onda netko ohladi zemlju
i otpuhne prah s tvog kamena.
I više nemaš kud.
Šumom ili drumom
ili zaraslim stazama.
Ne možeš mu umaći.
Nikada.

SUR LA MER

Međutim

kako

ribar

nisam

ništa

u

mojoj

mreži

nije

u

stanju

ponuditi

ispunjenje

želje.

ZLATNA SERIJA

*The notion of emptiness
generates passion.*

Theodore Roethke

POZIV

Ovamo!

Vlat trave opako se naginje.

Na kraju livade

iza žukvi i ljuljačke

u zemlju se zabilo

samo od sebe.

Ne pitaj mogu li to

izreći jasnije.

Ja koji samo nosim vodu

i vičem: "gore!",

vičem: "dolje!"

Vičem: "lijevo!",

vičem: "desno!" i stojim

malen ispod dizalice.

S POHODA #2

Molim te ostani u cicanjoj bluzi
(nakon ovoga znam da je cicano najbolje).
Računao sam (krivo!) da ni vjetrovi
ne mogu sami oplijeviti drveće.
A sad, opet, molim te (kroz tolike
zagrade) misli o nečem mekanom
dok rukavi s vagonima i gvožđurijom
činjenica zauvijek ne protutnje.
I budi spremna na sve, jer na koncu će pitati
tko je premještao cvijeće,
a tko zviždao na ulici.
*p.s. Umalo zaboravih najvažnije,
kako to da od svih stvari samo ona s konjem
svaki put uspije.*

GLADIOLE

Sabljičice

illyricus palustris

reci oh-la-la

jer šaljem ti ih

iz daleka

izrecive i bespomoćne

kao vrh vala

suhozid obale

s početka

kritične rubrike.

Danas je sve moguće,

zar ne?

Gladiole su u vazi

ove godine.

13. SVIBNJA

U praznoj
telefonskoj govornici
zaboravljeno ludilo
spava na staklu
i metalu.
Koga da zovem
draga moja
dušo?
Između precrtanih
imena i brojeva
u ovaj pozni
sat
i ti si mi
pobjegla.

IZVJEŠĆE IZ ZELENE ZEMLJE

S margine na čisto
mjesto između slogova
stižu vitez Juraj i njegova dragana.
Od nakupljene bjeline
ona mu na licu mjesta pravi šal,
on njoj veo i par čarapa.
Stoje tako neko vrijeme
(malko sjede na slovu a)
on sretan i prokušan,
ona duplo ozarena.
Uskoro im se pridružuju
patuljak i vrećica s potrepštinama.
A jadni zmaj, zaostalo lice bez prostora,
u sedmom mjesecu bljuje suh ugalj, čeka auktora.

KONJ

Sanjala sam
konja koji se smije
poput čovjeka. Svi
poznati dolazili su ga vidjeti.
Pričali su, predstavljali se,
konj se prijateljski smješкао.
Možda je riječ o sreći.
Ili o odobravanju.
Ne znam. Bio je
toliko lijep taj konj.
Pred jutro sam ga izgubila.
Nestao je u ogledalu.
Toliko!
Ključ ti je na štednjaku.

PETITE MORT

U jedanaest sati
uvečer on pali usisivač.
Pušta cijev neka ide što dalje.
Iza naslonjača i ormara, među trunje,
dlake, zalutalu dugmad i pribadače.
Nekoliko tisuća kilometara
sjevernije ona pegla i gleda televiziju.
Na ekranu isturena točka Rusije
na granici s Kinom. Osunčani led.
Mladi vojnici na osmatračnicama.
Znakovi u divljini.
Nešto slično već je vidjela.
Možda u onom Buzzatijevom romanu
što ga nikada nije do kraja pročitala.

ROTTERDAM

Ništa posebno.

Bio je četvrtak

(posebno ništa)

i promašio sam vlak.

Ispod reklame za Sony

gledao me stari bicikl.

Preko noći su mu ukrali kotač.

Dolje u luci 1920.

Michaux se krcao na teretnjak.

Dar Njemačke Francuskoj

imao je deset tisuća tona

lijepu liniju

i zvali su ga

Le Victorieux.

S ONE STRANE HVARA

S one strane Hvara
zauvijek svladano
nepostojanje. Jedna
ruka bezglasen vjetar
okreće sjajnu krunu
slavine. I ti zriješ
ničije dijete lišeno bijesa
i obmane kao mlijeko u loncu
uljuljano u nevrijeme.
Toliko radije ništa
još malo mogao bi
i poletjeti.
Od božjeg dolca
k vražjoj glavici.

NA OVOM MJESTU

Na ovom mjestu
ništa neuobičajeno se ne događa.
Radnici su u kanalu.
Netko urla iz auta.
Kamenje koristi snagu odrona.
Tvoja mala tiha je
i počešljana. Jedino je kralj
odbjegao u skokovima. On i jedna
golf loptica.
Netko mora biti slobodan,
govori svećenik.
Tvoja majka vrti glavom
ustaje i na ovom mjestu
bijesno lupi vratima.

KOAN #2

Starac u šumi
za koju si me pitala
sigurno je nijem.
Kao voda uz kuću
ide psu uz rep.
Ne raduje se crnom
ne raduje se plavom
ne raduje se crvenoj
sobi u baršunu.
Ne raduje se ničemu.
Ide putem
i ne osvrće se.
Štapom
šuta prašinu.

SUR LA MER #2

Četrnaest dana mrtav
na tebi moja gola hridi
puštam ribe da se same snađu;
ako treba i da popasu zelenilo.
Kao dupin glavom u moru,
leđima na površini, motrim
gore jedra - dolje kobilice.
A u ustima mi je (pa to je
za nevjerovat') lanjski
plankton pustio korijenje.
Tužno, tužno, jest i ja velim.
Dođe mi da se krišom pomokrim.
To li su biseri što su bili
Feničaninove oči.

POÉSIE

e. e. cummings

Škartoc
krtol
blitva
toć
šapurina
i
verdura
o tome
je
vidiš
trebalo
biti
više
govora.

POSVEĆENO

Ukoliko nešto želim
posvetiti dižem se od stola.
Uzimam kaput i izlazim na ulicu.
Vani je lijep dan.
Dani su uglavnom lijepi.
(Emerson ih je zvao kraljevima.)
Imam, dakle, dva ključa.
Jedan je od stana, drugi
od haustora. Vrtim ih malo
oko malog prsta. Stavljam
u džep. I tek tada
puštam neka imena
neka krenu u kurzivu
prema njima toplijim krajevima.

SVJETLARNIK

D. Vojnoviću

Mislim
na ona jutra s oskudnim
pejzažem u prozoru.
I mrzim pljuskanje mrzlom vodom
u neozidanom kupatilu.
A tek cigle koje p(r)obijaju fasadu
kao hrđa ralicu.
Siromaštvo izgleda nema profila,
njegovo je *skroz*
u trajanju,
i nije dar, niti dopisnica
ovaj golub što skakuće
po zaleđenom svjetlarniku.
Zamisli – Svjetlarniku.

TEMA S PLAŽE

Dugo smo znali dolaziti
na ovo isto mjesto na plaži.

Dugo – i ništa.

A pogledaj sad.

Odnekud nailazi vjetar.

Voda prodire u sat.

Nije trebalo, govoriš,
otići ovako daleko.

Struja može

svaki čas

otegnuti obalu.

Ni naše stvari

neće

čekati na nas.

CARMINA

Prije ili kasnije
sve moje neka stane
pod crni kišobran.
Veliki, muški kišobran
kakav mora da je imao naprimjer
Baudelaire. Odričem se, pazi sad,
Kornelije, svete apstrakcije stubišta,
osmuđenih voštanica (pod kojima smo...),
leđa anđela i svelih
cvjetova s raskršća.
Ono sam (sada znam!)
što vidim: sjena
crvenog traktora
jezdi preko ugara.

MATISSE

U izlogu Francuske čitaonice
slika Henrija Matissea
koji štapom-kistom
veličine ostiju
na zidu
opisuje
početnu
kružnicu.
Što li ga je snašlo
pita se prolaznik.
Bolest, nemoć, amputacija?
Uvijek je mislio
kako on to radi
"normalno".

PAPERWORK

Pridonosim?

Vraga pridonosim.

Verificiram i bušim.

Umećem na prazno mjesto

ime i prezime,

neobuzdan datum rođenja.

Kroz prozor vidim

ono Wordsworthovo drvo

u kojemu su mnoga.

S pečatom u ruci

sjedim i gledam ga.

I mislim

kako me boli

noga.

PODCRTANO

U pola pet
nakon što sam
sav dan u tuđem tijelu
otaljavao neki tuđ posao
kroz nepromaknuto predgrađe
autobusom prema centru
vodim jednu nebrigu na analizu.
Iz nje mi se stalno
smije dobar i pouzdan
gologlav mrtvac koji me obožava.
Bez nje ti ne bih mogao
odozgo prema gore crtati
stablo. Ne bih mogao
odlaziti u spizu.

DALJINA

Dok trčim uz Sjeverno more
miljama daleko moj otac
zastaje oslonjen o držak motike.
Tu smo – dakle – govori.
Poslije svega što smo učinili
za njega gospodin trči,
a ovdje ludilo tek počinje.
Pojačavam tempo s vjetrom
u leđima bježim od te pomisli.
Malo dalje (uvijek dalje)
jedan galeb iz pijeska je
iščeprkao svjetlucavo kamenje.
I sad cupka.
Čudi se.

CON AMORE

Ne srdi se.

U danima kada najviše izmišljam
tražim pokrivalo za naš put.

Naš put jedan, dva i tri.

Nešto na što bih ga mogao
nasloniti kao dijete
glavu na jastuk.

Nešto s čime bih ga mogao
izmijeniti kao osigurač
dolje na dnu stubišta
s kojim petljam već neko
vrijeme čekajući da mi
ti odozgo kažeš: u redu je,
gori!

S LJETOVANJA

Ne šalji kartu
pismo, razglednicu.
Iza pištećeg signala
odreci se razgovora.
Odavde je odavno
i zmija odmaglila
skupa s komentarom
(svlakom) u kojemu
je stanovala. Na kraju
ljeta ostali je jedino
zalupano drvo. Tvrdoća
neke stvari na izmaku.
I jedna šiška na plaži.
Pogon novom požaru.

POST SCRIPTUM

Sad šuti.

To si što jesi.

Sfinga je sve doznala.

Ona je čula,

rekla, kazala...

Vrata su za kuću.

San je za umorne.

Zvijezda je za psa.

Pas je za Hermesa.

Hermes je za druge,

a malo i za sebe.

Naročito ujutro kad je utopija

najtoplija. A noć?

Noć je zanoćila.

Damir Šodan

Rođen 1964. u Splitu. Pjesnik, prevoditelj, dramski pisac i urednik. Objavio brojne prijevode američkih pjesnika na hrvatski (Carver, Bukowski, Brautigan, Simic, Cohen...). Za dramu *Zaštićena zona* nagrađen je 1. nagradom za ex-Yu dramatičare u Beču (2000), a za burlesku *Chick lit* trećom nagradom na natječaju Marin Držić (2012). Član je redakcijâ časopisa *Poezija* i *Quorum* u Zagrebu. Uvršten je u američku antologiju *New European Poets* (Graywolf Press, 2008), francusku *Les Poètes de la Méditerranée* (Gallimard, 2010) i britanske *World Record* (Bloodaxe, 2012) i *The Hundred Years' War* (Bloodaxe, 2014). Sudjelovao je na više međunarodnih književnih skupova i festivala. Član je HDP-a i hrvatskog PEN-a. Već gotovo dva desetljeća živi i radi kao prevoditelj za Ujedinjene narode u Nizozemskoj.

Objavio: *Glasovne promjene* (pjesme, 1996, 2011), *Srednji svijet* (pjesme, 2001, 2012), *Zaštićena zona/Kain ili njegov brat* (drame, 2002, 2013); *Pisma divljem Skitu* (pjesme, 2009, 2014); *Noć dugih svjetala* (drame, 2009); *Drugom stranom* (antologija suvremene hrvatske "stvarnosne" poezije, 2010); *Café Apollinaire* (pjesme, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 79

Damir Šodan

GLASOVNE PROMJENE

© 2011 Damir Šodan

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2011, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Emmanuel Lafite / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-27-0 (HTML)

ISBN 978-953-345-114-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-115-2 (PDF)

ISBN 978-953-345-116-9 (MOBI)

Prvo izdanje

Naklada MD, Zagreb, 1996.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

